

A. L. DŽEKSON

Odavde do
VEČNOSTI

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

A. L. Jackson

FROM HERE TO ETERNITY

Moonlit Ridge Series

Copyright © 2024. FROM HERE TO ETERNITY by A. L.
Jackson

The moral rights of the author have been asserted.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Odavde do
VEČNOSTI

Poglavlje

1

RIVER

ZUJANJE MAŠINICE ZA TETOVIRANJE ODJEKIVALO JE U MOM studiju.

Dan je odavno prošao, i mrak se skupljao oko prozora. Svetlost u mom studiju bila je jarka, osvetljavajući moju radnu stanicu dok sam radio na proketo besprekornoj tetovaži na ramenu mog klijenta.

Bilo je skoro deset sati, ali ja sam ionako zakazivao termine u kasne sate kada je napolju bilo tiho i kada se malo ljudi vrzmalo naokolo.

Nagnuo sam se bliže i usredsredio se na to da senčenje bude dobro. Slučajno se dogodilo da je moj klijent istovremeno i jedan od mojih najstarijih prijatelja, Trent Loson. Došao je na četvrtu seansu na kojoj smo pokrivali staru tetovažu lobanje portretom njegove žene.

„Biće proketo slatka tetovaža“, rekao sam mu i na trenutak zastao da obrišem višak boje i krvi koja je izbijala iz tetovaže.

Dobacio mi je arogantan kez sa stolice u kojoj je sedeo. „Zato što je moja Iden jebeno slatka. Drugačije ne bi ni moglo...“ Veselo je izvio obrvu. „Osim ako ne upropastiš njeno lepo lice.“

Promuklo sam se zakikotao i povukao unazad, i počeo da prevlačim iglom po koži. „Mislim da ne bi sedeo u mojoj stolici da misliš da je tako nešto moguće.“ Godinama tetoviram Trenta. Još od vremena kada smo obojica blejali po El Eju.

Čovek je sada bio pokriven tetovažama od glave do pete, i skoro svaka od njih je bila moja.

Bio je nekoliko godina stariji od mene, a ja i nekoliko likova iz moje ekipe smo nekada bili članovi njegovog moto-kluba.

Spasio me je nekoliko puta, baš kao i ja njega. Vodili smo takav život, a lagao bih kada bih rekao da mu ne dugujem svoj, i jedan je od retkih kojima bih poverio i svoj život.

On je takođe bio jedan od retkih izvan mog užeg kruga koji je znao prave pojedinosti o tome šta smo ja i moja ekipa postali. Šta smo radili.

Moja radnja, *River tetovaže*, bila je nešto više od paravana za to, iako je postojala lista čekanja od dve godine da neko dobije priliku da sedne u moju stolicu.

Voleo sam svoj posao i bio ponosan na činjenicu da su ljudi dolazili iz čitavog sveta da bi dobili priliku da ih tetoviram. Tetoviranje mi je donosilo spokoj. Jedina prilika kada bi moj um odlutao a deo anksioznosti koji mi je stezao stomak u čvor, nestajao. Kada duhovi nisu vrištali tako glasno.

Neprestano kretanje igle koje oživljava crtež nekako mi je pružalo trenutak predaha.

Potpuno nezasluženo, s obzirom da nisam zaslužio ništa od toga.

Spokoj.

Ne, kada sam donosio uništenje i bio uzrok nečije propasti.

Ponekad sam se pitao kakva sam to osoba postao kada nisam osećao ni trunku srama zbog krvi na svojim rukama. Duša mi je ukaljano, a srce uprljano.

Kada sam Trentu poverio šta se dešava, ohrabrio nas je da dođemo ovamo u Severnu Kaliforniju gde bismo mogli da živimo neupadljivo. Da se sklonimo i ostanemo neopaženi.

Munlit Ridž je bio gradić na nekih sat vremena od Rildempšn Hilsa gde su živeli Trent i njegova porodica.

Nagnuvši glavu, usredsredio sam se na dublje ubode mašnice dok sam pokušavao da dobro izvedem uvojak njene kose.

Iden je bila neverovatna lepotica i neverovatno draga osoba. Nimalo ga ne krivim što je hteo da je ovekoveči na svojoj koži.

Trent se trgnuo.

„Nešto si mi se raspekmezio?“ , zadirkirivao sam ga.

Besmisleno, jer je tip delovao prokletu zastrašujuće. Nije bilo ničeg pekmezavog u njemu.

Zabrundao je. „Samo se ti nadaj, čoveče. Malo si agresivan sa tom rukom.“

Odmahnuo sam glavom, zabavljen.

„Brate, ne znam... omatorio si.“

Ponovo je zabrundao. „Dok god su uz mene Iden, Gejdž i Kejt, nećeš me čuti da se žalim.“

„Moram da priznam, dobro ti pristaje porodični život“, rekao sam to iskreno. Tip je bio prava zver dok nije upoznao svoju ženu.

Vazduh mu je suktio iz nosa. „Svskog dana se čudim što sam imao sreće da ih tako zovem, pa možeš da se kladiš da to nikada neću prokockati.“

Oklevao je pre nego što je promenio ton. „A šta je s tobom? Kako vi momci... podnosite stvari?“

Nemir mi je prostrujao kroz svest. Unervozio sam se što je to pomenuo u ovom okruženju, ali Trent mi je uvek čuvao leđa, bio mi je više porodica od bilo koga drugog.

Izdaja nije postojala u njegovom rečniku.

„Oto u ovom času isporučuje paket“, rekao sam mu.

Moja ekipa se sastojala od nas petorice. Pre mnogo godina postali smo braća, iako kroz naše vene ne teče ista krv.

Nas petorica smo sklopili pakt. Živeli smo po tom sporazumu, i po njemu ćemo skončati. Svako je imao drugačije obaveze, iako je misija bila istovetna.

Čudno kako bi to mogla biti jedna moja dobra strana, zbog koje sam se ipak osećao potpuno pokvareno.

Trent je oklevao pre nego što je nastavio: „Čoveče, to sranje je opasno.“

„Ne bi od nas očekivao da radimo nešto drugo, zar ne?“

Jednom kada smo shvatili, kada smo sve započeli – nije bilo povratka.

Oteo mu se uzdah. „Pretpostavljam da ne bih, ali moraš da znaš da ima važnijih stvari o kojima moraš da brineš.“

Prsa su mi se stegla. Nije bilo sumnje na šta je mislio.

Borio sam se u sebi, zastao u potezu, pre nego što sam se ponovo nagnuo i počeo da mu prevlačim iglu preko kože.

„Brate, znaš da sam oprezan“, promrmljao sam ispod glasa.

Taman se spremao da izusti nešto kada smo obojica utihnuli jer se začuo alarm kada je neko otvorio ulazna vrata.

Bilo je kasno, ali neretko bi se neko od moje braće ušetao u ovaj pozni čas.

Zavalio sam se u stolicu, kako bih kroz otvor radne stanice mogao da bacim pogled na ulazna vrata.

Samo što se nije radilo o nekom iz moje ekipe.

Bila je to neka žena.

Žena za koju bih rekao da je u srednjim dvadesetim, užasno nervozna dok se osvrerala oko sebe i petljala nešto prstima, očigledno osećajući se nelagodno i kao da ne pripada ovde.

Ravne smeđe kose ošišane u dugački bob, sa razdeljkom na sredini. Imala je lice u obliku srca zbog kojeg je izgledala tako prokleta nevino, da sam se osećao krivim što je uopšte gledam.

Bila je visoka i sva u nogama; nosila je beli šorc i belu teksas jaknu sa crvenom majicom ispod, i imala bele patike na stopalima.

Neprestano je grizla punu donju usnu boje višnje koja se i izdaleka činila zreloom za sisanje. Nalet požude me je pogodio niotkuda, kita mi se oglasila na ovaj primamljivi prizor.

Jebiga, bila je da je pojedješ.

Izgubljeno jagnje koje je zalutalo u đavolovu jazbinu.

Poslednje što joj je trebalo bilo je da se mota ovde, tako da nisam oklevao da se oglašim sa: „Zatvoreni smo.“

I dok sam se vraćao svom poslu začuo se omamljujući, zadihani glas, a negde krajičkom oka sam video kako diže telefon i maše ispred sebe. „Ovde piše da ste otvoreni do deset. A i vrata su otključana.“

Rekla je to stidljivo i zapitano, ali sa žestinom koja se provlačila ispod.

Trent je nakrivio glavu ka čekaonici kao da mu ovaj prekid ne smeta.

„Šta?“, promrmljao sam.

Značajno je razrogačio oči. „Zašto si uvek takav seronja?“ Probrundao je to tako tiho da nije postojala šansa da ga ona čuje. „Šta ti fali da vidiš šta joj treba, a?“

Znao sam da Trent neće odustati, i zato sam glasno izdahnuo, usnama oblikujući reči *u redu*, ustao i načinio dva koraka kako bih stao ispred svoje radne stanice.

Na moju žalost, tako sam je samo bolje osmotrio.

Oči boje rastopljenog karamela i prošarane cimetom proširile su se kada me je dobro odmerila, i mogao sam da osetim kako joj se komadić straha kreće kroz telo, anksioznost koja zrači iz nje i plovi kroz vazduh koji se najednom zgusnuo.

Pogledala je iza sebe ka vratima, kao da razmišlja da ponovo prođe kroz njih.

Aha, verovatno bi trebalo da pobegne.

Oslonio sam se ramenom na dovratak. „Hoćeš da zakažeš seansu kod jednog od mojih umetnika?“

Nastavila je da grize tu prokletu usnu, iako je gotovo neprimetno podigla bradu. „Nadala sam se da ću večeras dobiti tetovažu.“

Nisam mogao da sprečim pogled koji mi je odlutao preko njenog čvrstog malog tela, pretražujući svaki centimetar izložene kože; iz usta mi je najednom krenula pljuvačka, jer iako

nisam mogao da vidim mnogo, nekako sam naslutio da ova devojka ima netaknutu kožu.

Ni traga od tetovaže.

Ja sam taj uvrnuti ludak koga su prsti zasvrbeli na pomisao da ću je obeležiti prvi put.

Morao sam da je oteram što dalje odavde. Da što pre napravim dovoljnu razdaljinu između nas. Trebalo je da budem pametniji pa da ni ne pomislim da se približim jednoj takvoj devojci.

Devojci koja je odisala ranjivošću.

Ljupkošću koju sam mogao da namirišem i koju sam želeo da prožderem kao da je moja.

Ali eto me kako otvaram usta i pozivam je a bilo bi bolje da sam ćutao. „Sada sam sa mušterijom. Moraćeš da dođeš sutra.“

Ma kakvi. Nisam ni pomenuo da imam dvogodišnju listu čekanja.

Razočaranje joj je preletelo preko lica. Lica koje je bilo prokleta meko, do krajnosti nežno, premda je postojalo i nešto razarajuće što je naglašavalo njene crte lica i činilo me nervoznim. Možda je to ono što me je navelo da je pažljivije osmotrim i zbog čega sam želeo da popustim i kažem joj da ću uraditi šta god da joj prokleta treba.

Ali nisam uradio ništa slično, i to je itekako trebalo da zapamtim.

Pre nego što je dobila priliku da odgovori, osetio sam nekakvo komešanje iza sebe, osvrnuo se preko ramena i video kako se Tren diže, i sa svojih metar i osamdeset ispunjava uzani prostor radne stanice, iako je pet centimetara niži od mene.

Zgrabio je majicu koju je bacio preko naslona stolice i prevukao je preko glave.

„Šta radiš to, jebote? Nisam završio.“

Slegnuo je ramenom koje sam upravo tetovirao, ne obraćajući pažnju na boju i krv koje su iz nje curile. Tip se nikad ne bi

pobrinuo za to sranje bez obzira koliko sam mu puta zapretio da mu više neću raditi tetovaže ako se ne postara za njih.

„Čini se da nekome treba ova stolica više nego meni. Sem toga, ruka mi gori. Treba mi pauza. Poslaću ti poruku sledeće nedelje da se dogovorimo za termin.“

Pogledao me je kao da mi čini uslugu.

Pogledao sam ga namrgođeno jer je poslednje što mi je trebalo bilo da u ovom uzanom prostoru ostanem sam sa ovom devojkom.

„Aha, a to će biti za jedno dve godine“, progundao sam mu, delimično u želji da se sporečkam s njim što odlazi a delimično i zato što nisam mogao dovoljno brzo da ga oteram odavde.

Kikoćući se, potapšao me je po leđima. „Eh, mislim da ćeš naći vremena za mene.“

„Moraš mi dozvoliti da ti to barem zaštitim“, rekao sam mu, i on je ponovo seo, zadižući rukav majice. Brzo sam to obavio dok je sedeo i kezio se kao da seronja zna nešto što ja ne znam, a onog časa kada sam mu zaštitio tetovažu, okrenuo se od mene i ležerno išetao iz studija.

Neodlučnost se kovitlala oko devojke, dok je pogledavala nas dvojicu, bez sumnje se dvoumeći što je tako kasno lutala po gradu sama.

Bez obzira na to što je i sâm Munlit Ridž ušuškan između planina. Da je ovo područje izolovano i da odaje osećanje bezbednosti.

Loše stvari su se događale svuda.

Niko to nije znao tako dobro kao ja.

„Dušo, prepuštam ti ga“, rekao je Trent, uputivši mi značajan pogled pre nego što je širom otvorio vrata i izašao.

Vrata su se treskom zatvorila za njim.

Istog tog časa, atmosfera se rasplamsala, poprimivši magličastu auru dok sam zurio u devojku koja je stajala i zurila u mene, divlje pogledavajući tim umornim smeđim očima.

Taj pogled je prelazio preko mog tela kao da pokušava da razazna svaki delić mene, i mogao sam da primetim da se preispituje šta kog đavola radi ovde.

Iako je zbog nečeg ostala ukopana u mestu, premeštajući se s noge na nogu, zbog nekakve energije koja je nastala u prostoru koji nas je razdvajao. Bilo je to nešto što ne bi trebalo da bude opipljivo, ali čak i sa druge strane prostorije, video sam da to nešto brzo promiče preko njenog tela.

Živo i opipljivo.

Nisam znao šta to sa mnom nije u redu jer sam voleo snažne i brze žene bez dodatnog prtljaga, a ona očigledno nije bila takva, ali su mi prsti trnuli od želje da joj svučem odeću i otkrijem koliko je to meso zaista golo.

Gladan i izopačen, znao sam da bi je iskidao.

Posmatrala me je kao da je istovremeno prestravljena i zainteresovana.

„Jesi li se nekad tetovirala?“, upitao sam tihim glasom.

Polako je odmahнула glavom. „Nisam.“

Zaškrgutao sam zubima. Baš kako sam i mislio. Netaknuta koža.

„A večeras želiš to da promeniš?“ Glas mi je bio promukao.

„Zato sam ovde.“

Strgnuo sam rukavice sa ruku i bacio ih u smeće, odgurnuo se od dovratka i prošetao kroz talasaste pramičke svetlosti koja se poigravala u čekaonici.

Te divlje oči su se širile što sam joj se više približavao, a disanje joj je postalo plitko.

Kada sam se našao na korak od nje, lice mi je zapljusnuo dekadentni miris kojim je odisala njena koža.

Nije bio ni cvetni ni ženstven.

Bio je topao – cimet i karanfilić – baš kao i te oči – i dotakao je moj jezik poput prvog gutljaja koktela s viskijem.

Naterao sam se da između nas ostane taj korak razmaka. „Ono što se ovde dogodi, ne možeš da povučesh. Jesi li sigurna da želiš da ostaneš?“

Nešto intenzivno ispunilo je njen pogled boje karamela, a njen odgovor me je umalo oborio s nogu. „Nijedan izbor koji napravimo ne može da se povuče.“

„Zbog čega treba pažljivo da ih pravimo.“ Nisam bio siguran koga od nas dvoje upozoravam.

Kratko je klimnula glavom. „Znam... a ovo mi je potrebno.“

„Dobro, lepotice, biće mi zadovoljstvo da ti ispunim želju.“

A onda sam otišao do vrata i zaključao ih.

Poglavlje

2

Čarli

ZVUK BRAVE KOJA JE ŠKLJOCNULA ODZVANJAO JE KROZ vazduh pun napetosti, a grudni koš mi se stezao otežavajući mi da udahnem.

Tada sam shvatila da udišem njegovu auru.

Ta gorljiva zapaljivost koja mi je strugala pluća i osušila grlo dok sam pokušavala da udahnem vazduh a on stajao i zurio u mene.

Ovaj čovek je sazdan poput oštrice i isklesan kao senka.

Oči crne i u skladu sa kosom. Lice mu je bilo puno ožiljaka, pod ostrim, prelepim uglovima. Koža bleđa, a usne sumanuto pune i ružičaste.

„Da ne brinemo da će nas neko prekinuti“, objasnio je i pustio da mu ruka padne sa brave.

Pomislila sam da je to izgovorio kako bi me opustio, ali je to prostrujalo kroz mene kao nekakva pretnja.

Usta su mu se osušila, a srce žestoko tuklo u rebra.

Očigledno bi trebalo da bežim. Da otvorim vrata i izgubim se odavde jer me je nešto u vezi s ovim tipom uznemiravalo.

Uzdržala sam se da se ne podsmehnem samoj sebi.

Uznemiravalo?

Kolena su mi klecala, a nisam bila sigurna zašto.

Možda jednostavno zato što je tip delovao zastrašujuće. Zastrašujuće na potpuno hipnotički, očaravajući način.

Prešao je jezikom po donjoj usni dok me je gledao, glave nagnute u stranu kao da sam plen a on procenjuje najbolji način za napad. „Koliko dugo razmišljaš o tetoviranju? Ne želim da učestvujem u nečem impulsivnom, posebno kada ti je prvi put.“

Skoro da sam mogla da osetim opasnost koja je izbijala iz njega, iako mi nije izmakla brižnost u njegovom grubom glasu; čovek je bio pun protivrečnosti.

„Poslednja četiri meseca skupljala sam snagu da dođem ovamo.“ Ovo priznanje me je uzdrmalo, ali sam zaključila da ne postoji razlog da krijem istinu od njega.

Njegove tamne oči bile su uzburkane poput mračnog mora; smekšavale su se kao da me razume.

„U redu onda. Daj mi minut da počistim i priprelim stanicu. Raskomoti se.“

„Dobro“, uspela sam da izgovorim, a on je pokazao bradom dok se okretao, zaputivši se natrag stanice.

Nisam mogla da skrenem pogled sa njega dok sam posmatrala kako odlazi.

Bio je visok i krupnog tela. Mišići su mu se isticali ispod crne majice i crnih farmerki koje su mu savršeno pristajale. Svaki centimetar kože koju sam mogla da vidim bio je prekriven tetovažama, bilo ih je toliko da nisam mogla da razaznam crteže, osim niza od pet sitnih zvezda koje su mu pratile liniju kose na desnoj slepoočnici.

Sagnuo se kako bi ušao u radnu stanicu u kojoj se nalazio kada sam ušla u radnju. Sa te strane tatu studija nalazio se niz takvih radnih stanica, svaka sa ugašenim svetlima osim u onoj koja je bila najbliža prozoru.

Počeo je nešto da premeće po njoj.

Jednom kada je nestao iz vida, i kada je bilo moguće gledati negde drugde umesto u njega, pažljivo sam osmotrila čitav

prostor. Studio je bio u industrijskom stilu i moderan. Plišani crni kauč i dve stolice nalazile su se ispod izloga koji je gledao na modernu glavnu ulicu Munlit Ridža, raspoređeni oko metalnog stočića za kafu zatrpanog nečim za šta sam pretpostavila da su njegovi radovi. Zidovi su bili prekriveni crtežima, a nasred čekaonice nalazila se vitrina u obliku potkovice.

Nagnula sam se napred, zureći kroz staklo u stotine različitih komada nakita za telo. Ugrizla sam se za donju usnu kako ne bih pocrvenela kada sam shvatila za koje delove tela su neki od njih bili namenjeni.

Nervi su mi treperili, i nisam mogla da se setim da li sam se ikada osećala toliko izmešteno.

Ionako nisam imala svoje *mesto*, mada sam pokušavala da ga pronađem; moj dolazak ovde predstavljao je jedan takav pokušaj.

Trgla sam se kada sam ponovo osetila nekakvu nadmoćnu silinu koja je prostrujala kroz čekaonicu, a pogled mi je poleteo natrag ka njenoj radnoj stanici. Bio je naslonjen na dovratak, nonšalantno, iako na njemu nije bilo ničeg što je delovalo opušteno.

„Jesi li spremna za mene, ili se predomišljaš u vezi obeležavanja te lepe kože?“ Time kao da je načinio nekakvo znamenje, kao da će možda, kada me istetovira, ostaviti neki deo sebe zapisan na mojoj koži.

„Ne predomišljam se“, naterala sam sebe da izgovorim, ispravljajući se i udišući i prešla put od čekaonice dok se nisam zatekla ispred njega, iako sam se zaustavila na dva koraka od njega.

Nakrivio je glavu. „Sigurna?“

„Da.“

Nekakva drskost prešla mu je preko previše punih usana. „Hrabra devojka.“

Kad bi samo znao da jedva stojim na nogama.

Malo sam se odmakla u stranu da bih mogla da se provučem kraj njega, iako sam rukom okrnula njegovu.

Kroz ruku mi je projurila struja, i umalo se nisam saplela. Njegovo prisustvo me je pogodilo svom silinom. Pribrala sam se, nemo se podsećajući zašto sam ovde, i šta ovaj trenutak predstavlja.

„Smesti se.“ Pokazao je na veliku kožno-metalnu stolicu koja je izgledala kao da se može saviti u različite položaje.

Sledila sam njegova uputstva, nespretno, dok sam se s nelagodnom smeštala na samu ivicu.

Privukao je svoju stolicu na točkiće do mene i seo.

Našao se oči u oči sa mnom, a ogromna ramena je podigao dok je trljao šake kao da mu je bilo potrebno da istisne energiju iz njih. Glas mu je bio tih kada je promrmljao: „Zovem se River.“

„Ja sam Čarli.“

Sporo je klimao glavom. „Želim da se udobno smestiš.“

Prigušila sam kratak smeh, pokušavajući da unesem malo lakoće u svoj glas. „Kaže dobavljač bola.“

Iznenadeno je prebledeo pre nego što su mu se ivice usne iskrivile u kratki kez. „Zar ne znaš da u bolu postoji lepota?“

„Mislim da sam čula tako nešto jednom ili dvaput.“

Izgledao je kao klasičan primer bola.

Pročistio je grlo. „I, gde treba da smestimo tu tetovažu?“

Progutala sam knedlu koja mi je zastala u grlu, i izvukla se iz teksas jakne, pritom pokušavajući da izbegnem njegov pogled, a onda podigla levu ruku i desnim kažiprstom prešla duž unutrašnje strane donjeg dela bicepsa. „Upravo ovde.“

Klimao je procenjivački. „Pretpostavljam da imaš nešto na umu?“

„Samo jednu frazu“, prošaputala sam.

Izvio je tamnu obrvu, a zvezde uz njegovu liniju kose su zaigrale. „Aha? A ona glasi?“

„Imam crtež toga što želim.“ Ruka mi je zadrhtala dok sam otvarala patent zatvarač na svojoj torbi i izvadila presavijeni list

papira na kom sam je zapisala, a bila sam uverena da je mogao da oseti kako mi utroba drhti kada ga je uzeo iz mog stiska.

Pogledao me je jednom dok ga je otvarao, a kunem se da mi se grlo steglo dok sam zamišljala šta će pomisliti kada bude pročitao frazu. Osetila sam se uzbuđeno i krhko, kao da sam se razgolitila i izložila svoju nutrinu.

Bilo je to nešto što nikada nisam uradila.

Svakako sam znala da će me dolazak ovamo učiniti ranjivom.

Učinilo mi se da sam videla kako mu se mišići trzaju dok je pregledao reči, ili me je možda samo smatrao plitkom i dramatičnom.

Moramo živeti u žalosti.

Ali to su bile moje reči. Moja istina. Možda je on taj koji će ih ispisati na meni, ali ja sam ta koja će ih nositi. Ona koja će morati da poveruje u njih.

Za sat vremena ću išetati odavde i verovatno ga nikada više neću videti, stoga nije važno šta on misli.

Zurio je u papir jako dugo pre nego što je podigao ruku i počeo se po obrazu istetoviranim prstom. „Znaš koji font želiš?“

„Ako može da ostane tako ispisano rukom?“ Želela sam da fraza bude ispisana mojim rukopisom.

Sevnuo je pogledom ka meni, i tada sam primetila čađavo sivu boju pomešanu sa crnom, poput neba tokom monsuna. Drhtaj mi se spustio niz kičmu.

„Aha, definitivno možemo tako. Daj mi minut da odštampam šablon. Popuni formular dok to radim.“

Okrenuo se i zgrabio tablet sa pulta iza sebe i dodao mi ga da bih mogla da popunim formular i pristanak, dok je okretao stolicu i na petama čizama se otkotrljao do nižeg dela koji je služio kao sto.

Bio mi je okrenut leđima dok je radio, svuda oko nas vladala je tišina.

Nakon nekoliko minuta štampač je oživeo, a onda se i on vratio, zavrtevši se i služeći se petama kako bi mi se približio sa šablonom u ruci.

Jedva sam mogla da dišem.

„Lezi na leđa i podigni ruku iznad glave.“

Drhteći, učinila sam to, a on se nagnuo bliže, prislonivši šablon na moju kožu upravo na onom mestu koje sam mu pokazala. Osmotrio me je tim olujnim očima. „Dobro?“

Klimnula glavom koja je blago podrhtavala. „Aha.“

Pažljivo je pritisnuo šablon na moju ruku, pedantno preno-seći dizajn pre nego što je navukao drugi par crnih rukavica. Već je imao tacnu sa poslaganim bojama, a onda je premeštao neke stvari, istiskujući najtamniju crnu u čanče, da bi zatim uključio i mašinicu.

Nagnuo se bliže, usnama gotovo okrznuvši resicu mog uha, njegova snaga me je celu progutala.

Prozuko je promrmljao reči koje su me pogodile na način na koji ne bi trebalo. „Poslednja prilika, leptice, pre nego što obeležim ovu голу, savršenu kožu.“

Ali ja sam već imala ožiljke. Samo on nije mogao da ih vidi. I zato sam promrmljala: „Uradi to.“

Poglavlje

3

RIVER

PUŠTAM DA JOJ IGLA OKRZNE KOŽU, MOJ POTEZ JE NAJLAGANiji mogući.

Na dodir je ispustila grleni, prigušeni krik, telo joj se izvilo dok se tračak bola mreškao preko njene kože.

„Dobro si?“, upitao sam, jedva uspevujući da preturim ove reči preko jezika, dok sam se mučio da shvatim šta je to što osećam.

Ova neznanka me je izokrenula.

Bilo je dovoljno loše kako sam reagovao kada je prvi put prošla kroz ta vrata. A nešto sasvim drugačije kada sam pročitao izjavu koju je napisala svojim lepim rukopisom na parčetu papira.

Moramo živeti u žalosti.

Skoro da sam hteo da mi objasni šta to tačno znači, ali sam to odbacio zato što nisam imao prostora da budem toliko glupav. Da tražim da saznam pojedinosti iz njenog života iako sam znao da nema nikakvih izgleda da mi je do toga stalo.

„Aha“, glasno je udahnula, a ja sam ponovo obratio pažnju na crtež i iglom počeo da prevlačim preko njene kože koja je postajala ružičasta.

Mogao sam da primetim da pokušava da zadrži dah. Da se silno trudi da ignoriše žarenje koje joj je izbilo na koži dok sam je oslikavao. Iscrtavajući linije i ispunjavajući ih bojom.

Migoljila se i cvilela, i jebiga, moja kita se napela.

Uvrnuti zlotvor koji je proždirao ono malo bola. Opsednut činjenicom da sam ja uzrok tome i istovremenom željom da ga utažim.

Radujući se tome što sam ja taj koji je trajno obeležava. I tome da će izaći odavde i sa sobom zauvek poneti deo mene.

Odmakao sam se, brišući višak boje i nešto krvi peškirom pre nego što sam se ponovo nagnuo i dunuo po zagrejanoj koži kako bih joj doneo olakšanje.

Aha. Bila je to linija koju sam prešao, prokleta neodgovorno i protiv protokola zbog čega sam zaslužio da izgubim svoju licencu, ali bilo je to mnogo bolje nego da još dublje utiskujem iglu i prevlačim jezikom preko rane, kao što sam poželeo.

Izopačeni, poremećeni nagoni bombardovali su me sa svih strana.

Tiho je zacvilela, a ja promrmljao: „Samo se opusti, sve je u redu.“

Progutala je knedlu i nastavila da me gleda dok sam joj iznova pritiskao iglu u kožu, divljim očima je bludela dok sam radio, ova žena koja je toliko odvlačila pažnju svojim licem u obliku srca i tim usnama boje višnje, da sam imao sreće što mi igla nije skliznula.

Zastao sam na trenutak, pogledao je, a usne su joj se razmakle, vazduh joj je izleteo iz grla dok su nam se pogledi uplitali, i pitao se da li dahće od bola ili možda zamišlja iste nepristojne stvari kao i ja.

Kako je izvlačim iz tog uzanog šorca i povlačim nagore majicu kako bih mogao da dođem do tih slatkih malih sisica.

Uranjam svoj kurac duboko u bunar njenog tela koje se uvija.

Jebem je ovde na mojoj stolici, nešto što nikada pre nisam uradio zato što je to prokleta neprofesionalno.

Ipak, eto me kako čeznem da budem nečastan.

Barem taj naopaki deo mene koji je želeo da je proždere.

Tetoviranje nije dugo trajalo, i za manje od sat vremena ona fraza joj je ostala zauvek utisnuta u kožu. Zavalio sam se

da odmerim svoj rad, prsa su mi se za trenutak nadimala zato što sam bio prokleta zadovoljan. Uglavnom sam svaki put bio zadovoljan kada bih završio tetovažu.

„Šta misliš?“, upitao sam je.

Jebiga, te očaravajuće oči su joj se caklile i zagrizla je donju usnu kada je prošaputala: „Prelepo je.“

„Je li vredelo?“, upitao sam.

Osmeh joj je ovlaš dotakao ivicu usne. „Aha. Morala sam da je osetim. Moram da je upamtim.“

Nekakva težina mi je zaplivala u grudima, gusta i lepljiva kada me je pogledala sa svom tom nevinošću, ali ispod nje je bila urezana tuga tako sumorna da sam osetio snažnu potrebu da je privijem u svoj zagrljaj.

A taj poriv je od svega bio nešto najjuvrnutije.

Trebalo bi da ćutim i držim ruke uz sebe, ali sam podigao jednu i palcem prešao po zavoju njenog obraza.

„Samo to i možemo da uradimo. Da živimo. Nogu pred nogu.“

„To je ono što pokušavam da uradim.“ Glas joj je bio tih, a ja sam želeo da se nagnem napred i udahnem ga. Njenu veru. Kao jebeni proždrljivac, jer sam znao da je jedino što bih postigao bilo to da je uništim.

Pročistio sam grlo, i naneo mast i zavoj na tetovažu. Skinuvši rukavice, izneo sam joj instrukcije za negu a zatim joj pružio papir koji sve to ponavlja.

„Imaš li neka pitanja?“, upitao sam je.

Skliznula je sa stolice, stala na korak ispred mene, i nesigurno zagrizla tu usnu. A onda kao da je izašla iz nekakvog transa, zgrabila je jaknu koja je visila na rukohvatu stolice. „Mislim da sam razumela. Koliko sam ti dužna?“

Nisam se usprotivio svom impulsu, te sam posegnuo i palcem prešao preko udubljenja u njenoj bradi. „Šta kažeš da uradiš upravo to – da živiš – pa smo kvit?“

Obuzeo ju je nalet vrućine, obrazi su joj postali ružičasti. „Ne volim nikom ništa da dugujem.“

„Rekao sam ti da će mi biti zadovoljstvo da te istetoviram. Tako sam i mislio.“

Rumenilo joj se proširilo po grudima i popelo do obraza, a ta energija je nabujala. Bili smo zarobljeni, nas dvoje, ionako prenatrpani zidovi moje radne stanice još više su se stezali oko nas.

Nekako sam se prizvao pameti i uspeo da procedim: „Mislim da treba da ideš pre nego što te upitam da provedeš noć sa mnom.“

Iznenadaeno je razrogačila oči, te nemirne oči koje su pratile kakvo god ludilo da se odvijalo između nas.

Nesto mi je bilo poznato.

Kao da je ona neko koga bih trebalo da znam.

Na jednu jedinu sekundu, činilo se da razmišlja o mom predlogu.

„Idi“, promrmljao sam požudno, a ona je silno zatreptala očima pre nego što je žurno prebacila jaknu preko ruke kao da je upravo shvatila kakvom se opasnom stazom zaputila – okrenula i uputila ka vratima.

Ipak je zastala i osvrnula se, sa tim neverovatnim licem koje bi moglo da ubedi zlog čoveka da čini dobra dela. „Hvala ti“, prošaputala je. „Zato što si se pobrinuo za mene. Zauvek ću ti biti zahvalna.“

A zatim se iskrala, ostavljajući me samog u mojoj radnoj stanici, šaka svijenih u pesnice dok sam se prisiljavao da ostanem na mestu i ne pođem za njom da vidim gde bi nas ova noć mogla odvesti.

Osluškiavao sam njene lagane korake dok se kretala kroz čekaonicu, pre nego što sam čuo škripu metala dok je otključavala ulazna vrata, a zatim pištanje kada ih je otvorila.

Kada je izašla, sa sobom je ponela i tu energiju i ostavila me zaprepašćenog.

„Jebote, šta je bilo ovo?“, promrmljao sam kada je izašla. Dlanovima sam protrljao oči kao da bi time mogao da izbrišem potrebu koju je probudila u meni.